

ikke, hvor tidt de Herrer paastaa, at det er noget Behageligt baade for Præsten og for Menighedsmedlemmerne, at disse ved Penge og andre Gaver kunne tilkjendegive deres Indest ligeoverfor Præsten. Vi, som leve ude paa Landet i de smaa Kommuner, hvor vi ere fødte, og hvor vi have Erfaringer fra mange Aar, have oplebet saa mange uhyggelige Historier i Anledning af dette Offer, at det staar for os som det, vi først og fremmest maa have Ende paa. Seg vil ogsaa her, for ikke at tale for meget selv, tillade mig at anføre et Par Vidnesbyrd, thi jeg har ofte lagt Mærke til, at Vidnesbyrd fra Andre have en større Virkning, end naar man selv taler. Den Bemærkning vil jeg dog forudsætte, at hvad jeg nu skal anføre, kan jeg juridisk bevise; det er ikke løs Snaf, det er Noget, jeg personlig veed Besked om, ihvorvel det rigtig nok er en Snes Aar siden. Det traf sig da, at en Sognepræst var syg, og at altsaa Nabopræsterne skulde udføre hans Forretninger. Der var da tre Mænd af dem, som i daglig Tale kaldes Byens bedste Mænd, som vare faddere ved en Bærnaa, og de offrede ved denne Leilighed hver 4 Skilling paa Alteret; det maa man lægge Mærke til, at det var 4 Skilling. Vedkommende Præst, som den Dag forettede den kirkelige Handling, fandt sig meget ilde tilmode derved og lod efter Gudsjensenten de tre agtede Gaardmænd kalde til sig i Skolen for at give dem en alvorlig Trettesættelse. Uagtet nu disse Mænd paa det Bestemteste forsikrede Præsten om, at der aldeles ikke indeholdtes nogen Chitane i dette Offer, men at det var overensstemmende med gammel Skik og Brug, saa lod dog vedkommende Embedsmand sig ikke stille tilfreds dermed, men skrev paa den sorte Table de tre Gaardmænds Navne og 4 Skilling ved hvert Navn, og paalagde Skolelæreren, at han skulde lade det staa der. Det var en Stiftsprovst, som forettede Tjenesten for den vedkommende Sognepræst, og som har sig saaledes ad. Det gjælder her ikke om, hvem det havde Ret,

Provsten eller de Mænd, der offrede 4 Skilling, det er blot for at vise, hvorledes det kan give Foranledning til megen Usjelbed, at en Stiftsprovst paa den Maade kommer ind i en fremmed Kommune og træder op paa den Maade imod tre agtede Mænd, som ikke have foretaget Andet, end at hvis det var Sognepræsten, der havde forettet Handlingen, saa vilde han have taget imod Offeret som sædvanligt uden at tænke paa, at det skulde være ondt ment. Seg har for mit Vedkommende i de Aar, i hvilke jeg har været Mand, personlig haft eet Tilfælde af denne Art, og det vil jeg anføre; det er simpelt og let at overflue. Seg sendte min Sognepræst som sædvanlig 20 Wg; han mente, at han skulde have 24, og han sendte dem derfor igjen tilbage med Budet og lod mig hilse og sige, at han skulde have 24. Seg beholdt mine Wg, og det var jo Skade for Sognepræsten. Det næste Aar sendte jeg igjen Præsten 20 Wg, og da var han bleven flogere, og han modtog dem i det Aar og mange Aar derefter. Se, mine Herrer, det var min Sognepræst og mig; vi vare uenige om 4, siger og skriver „fire“ Wg. Hvem der havde Ret, taler jeg ikke om; men jeg taler om, at saadanne Bagateller maa vi have ryddet tilside. — Seg kan altsaa for mit Vedkommende ikke gaa ind paa det Grundlag, som de Herrer Medlemmer af Udvalgets Flertal have opstillet, og jeg skal derfor slutte med en Opfordring til mine Ligefindede her i Thinget om at stemme imod Flertallets Forslag.

Formanden: Det ærede Medlem omtalte i sit Foredrag enkelte Tilfælde, i hvilke han forment, at der var handlet urigtigt fra de vedkommende Embedsmænds Side. Det er jo umuligt heri Thinget, at kunne gaa nærmere ind paa saadanne Tilfælde, og jeg skal derfor blot i Almindelighed advare imod, at man altfor let modtager bestemte Indtryk af saadanne Meddelelser, der jo vistnok ere subjektivt fuldkommen sande, men som dog